

És per a la llibertat que Crist ens ha alliberat (Ga 5,1)

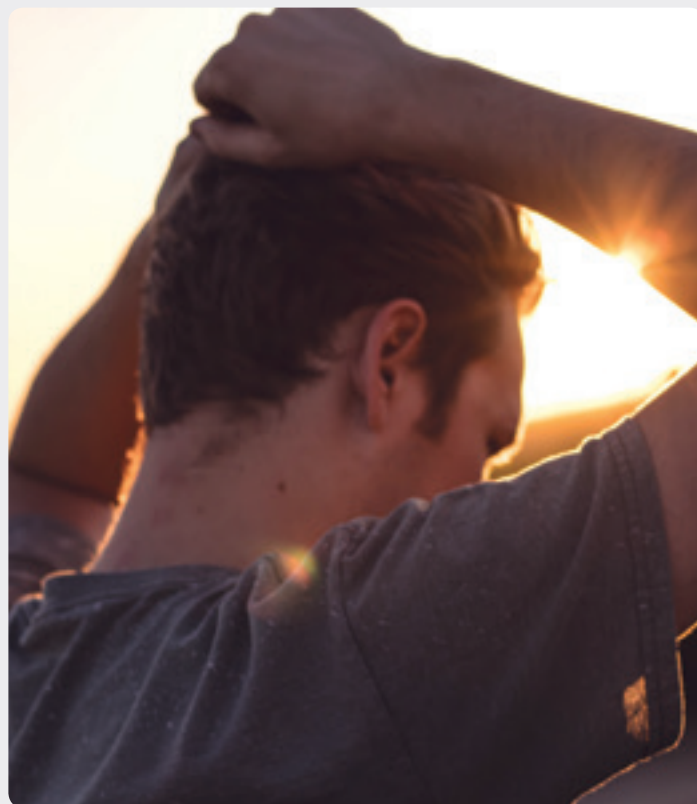
Romà Casanova, bisbe de Vic

Enmig d'una societat que es vanta de la conquesta de «llibertats personals», sorprèn de veure com quelcom tan fonamental com l'objecció de consciència és negat en nom de la mateixa llibertat. Respectar la llibertat de tota persona és afirmar la seva dignitat, perquè en el fonament dels drets humans hi ha la llibertat dels individus. «Tota persona humana, creada a imatge de Déu, té el dret natural de ser reconeguda com a lliure i responsable» (CEC, 1738).

Déu ha dotat l'ésser humà de la seva consciència personal a fi que pugui conèixer en cada moment el que és bo o dolent. «La consciència és el nucli més secret i el sagrari de l'home, en el qual es troba sol amb Déu, la veu del qual ressona en el més íntim d'ell» (GS, 16). Per a tot-hom la qüestió del discerniment sobre el bé i el mal, sobre la veritat i la mentida no és pas una qüestió baldera, sinó essencial per a la seva vida moral, encaminada a la justícia i al bé. Cada individu és, en raó de la seva consciència, únic i responsable davant Déu dels seus actes. Actuar en consciència —encara que aquesta no sigui infal·lible i pugui incórrer en error— expressa la grandesa de la seva llibertat davant Déu i els altres.

Els cristians ens trobem amb lleis aprovades per l'estat que contradiuen clarament el bé i la justícia. Em refereixo a les lleis de l'avortament i de l'eutanàsia, que plantegen com un dret de la persona suprimir una vida humana en el si de la mare o en el llit de la malaltia i el dolor. D'acord amb la mateixa raó humana i encara més d'acord amb la nostra fe, els cristians no podem col·laborar de cap manera en la mort d'algú. Reconeixem la dignitat de l'ésser humà, que demana el respecte a la seva vida i el dret a ser protegit i acompanyat sempre amb les cures necessàries.

Aquesta opció clara duu, sobretot els sanitaris però també altres persones que puguin estar implicades en aquests processos de mort, incloent-hi institucions, a exercir el dret a l'objecció de consciència. I aquesta, en quant afecta la seva llibertat, ha de ser respectada pels estats, en tots els seus nivells administratius, com un dret fonamental i inviolable de tota persona, essencial per al bé comú de la societat. Fent el mal o col·laborant-hi activament o passivament, mai no es fa el bé. Als cristians se'ns demana, doncs, vèncer la por enfront de les ideologies dominants. «Qui no es deixa vèncer per la por està recorrent el camí que condueix a la veritable llibertat, la qual únicament es troba en Crist» (cf. St. Joan Pau II, *Veritatis splendor*, 84ss).

